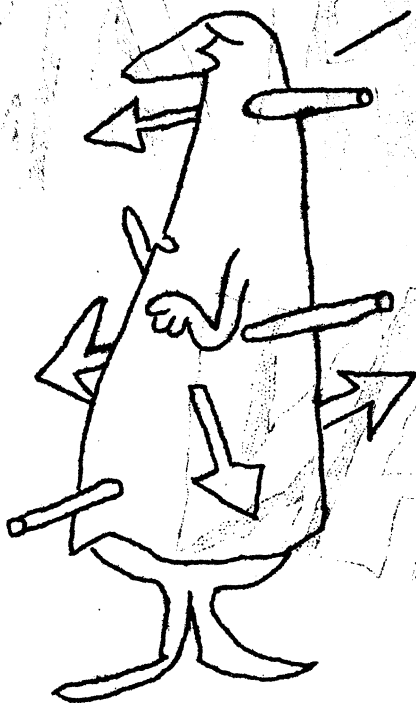

THE FAAN

ÖHL
ÄR
BAST!

"I DET HÄR NUMRET
RECEUSERAR ANDERS
BELLIS FANZINES!"

I N N E H Å L L

Oskyldigt Nonsens.....3

I N N E H Å L L

Oskyldigt Nonsens - redaktionsspalt av Anders Bellis.....	3
Rymdskeppet Mimas - andra delen i Kaj Harjus sf-följetong.....	7
Jag var Ahrvid Engholms sexslav; Gud vad det var tråkigt! - David Nettle.....	9
Varför amerikanska SF-kongresser är så stygga! - John-Henri Holmberg.....	23
En kvinna utan cykel är som en fisk utan man - Feminac berättar.....	39
Varför jag bor på Kungsholmen - Kung Kaj Harju avslöjar.....	40
Bokrecension - Roger Sjölander recenserar Totte Klär På Sig, Barnbibl. 1979..	47
Jaga brudar och gå på fester! - Mika Tenhovaara om sin hobby.....	47
Eliasson Wonderland - Harlan Ellison jr. om sitt rum.....	56

HÄR ÄR REDAKTIONSRUTAN

THE FAAN är medlemsfanzine för Skandinavisk Förening För Science Fiction, en förening som varit dum nog att utse Anders Bellis till sin redaktör mot att han gav Kaj Harju en ynkelig hundralapp för att bli vald. Föreningen har visserligen en adress, men den står nog utanpå kuvertet som du får det här fanzinet i, och gör den inte det bryr sig The Faan inte om saken. All post till fanzinet ska nämligen skickas till Anders Bellis, Vanadisvägen 13, 113 46 Stockholm (don't forget to add "Sweden", Stu!). The Faan utkommer med sex nummer om året, det vill säga ett varje kvartal, i maj och november. Man får det som medlem i SFSF och i några sällsynta fall kanske på trade (redaktionen gör så gott den kan, men det är svårt att övertyga Kaj Harju om att han bör trycka sjuttiofem extra exemplar). Egentligen är The Faan inget reguljärt medlemsfanzine, utan istället ett kåserande, trevligt och oskyldigt familjefanzine som lämpar sig väl som läsning även för de minsta. Redaktionen ser gärna att medlemmarna i SFSF skriver små trevliga brev med kommentarer till fanzinet, inte minst för att det skulle göra det avsevärt enklare att presentera en brevsplatt. Och, notera det här, om du gör ett eget fanzine, så skicka det till The Faan så får du inte bara en del av redaktionens privata fanzines i utbyte, utan kan också räkna med att slaktas fullständigt i The Faan:s fanzine-spalt.

CS
KS
KY
DT
GT
NC
AS
FT
S

Av Anders Bellis

NÄR MAN BADANDE i svett vaknar mitt i natten av att telefonen ringer och omedelbart slås av den dystra tanken att man kommer att snubbla på fanzinehögen på golvet när man famlar sig fram i mörkret för att försöka nå sitt skrivbord, där telefonen står, vet man att Kaj Harju finns i andra änden. Man kan också känna sig ganska övertygad om att han har något nytt fascinerande uppdrag i beredskap åt en. Med nästan hundra procentig säkerhet består uppdraget i att tillverka ett nytt nummer av The Faan (de här samtalen kommer inte så ofta); ett fanzine man i ett rus av lycklig fannisk yra, förorsakad av ens alldeles egna lilla fanniska fanzine Fandhome, helt lyckats glömma bort.

"Tjugo sidor minst!" vet man också att han kommer att ryta så fort man lyft luren. "Och till imorgon, annars stryper jag dig din djävul!". (Fast det där sista har han lärt sig av Mika Tenhovaara, så det imponerar måttligt.)

Att i det läget gå och lägga sig igen vore inte bara idiotiskt, utan direkt hälsovådligt. När man på morgonen öppnar ytterdörren för att morra någon svordom åt brev-bäraren för att det inte kommit mer än ett fanzine, står nämligen Kaj Harju där med ett otäckt överlägset småleende på läpparna och undrar hur många gånger man tänker gå på det här enkla tricket. Sedan knuffar han brutalt undan en, tar sig in i ens rum och letar med stor frensi efter de trettio färdiga stencilerna till The Faan. Han låtsas att han inte ser en, där man med tårar i ögonen betraktar den fasansfulla förödelsten. När han väl hittat de två stencilerna man orkade skriva ut innan man somnade igen efter det nattliga telefonsamtalet, blir han purpurrod i ansiktet av ilska. Han ryter något om ansvar och skyldighet mot medlemmarna, skriker att varför har man bara gjort två sidor när man skulle göra fyrtio och slutför sedan ödeläggelsen genom att med ett par eleganta ryck slita sönder de sista kvarvarande numren av Retribution och Pong. Science Fiction-Review tar han med sig hem.

Kaj Harju är sercon.

Men i den här sändningen finns i alla fall ett nummer av The Faan med. Detta. Det skulle ha varit åtskilligt fler om dentjusiga utgivningsplanen, framarbetad av Kaj Harju, för 1981 hade fungerat. Han ansåg att det borde vara tre tjocka nummer i varje varannanvecklig sändning, ungefär. Men utgivningstakten är ändrad, och den som vill veta vad som nu gäller kan se efter i redaktionsrutan.

The Faan är ett kanske litet annorlunda medlemsfanzine. Det är i alla händelser inte likt något annat i SFSF:s historia. I The Faan finns inget sådant här löjligt krams om hur man blir medlem i SFSF och vad det kostar och var man sätter in pengarna. Sådana uppgifter publicerar jag inte, för jag känner inte till dem. Jag är inte medlem. Men allt det där står säkert i id est; Kaj Harju brukar vara noggrann och förresten har han två medlemskap (för att få två utslagsröster, en för varje sida, på styrelsemötena).

Han har dessutom lovat att ägna någon sida eller så i sin eländiga blaska åt rapportering från styrelsemötena, så jag struntar i det. Kalendariet över höstens programkvällar bör också återfinnas i id est, om jag hörde rätt

när Kaj ringde senast (och det tror jag jag gjorde, eftersom till och med min mor, som stod i köket, hörde honom tydligt).

Så var jag på världskongress i Denver också. Kaj Harju hävdar att det är min skyldighet mot medlemmarna att skriva en rapport i The Faan. Ahrvid Engholm beställde en rapport till sin fandomspalt i Jules Verne-Magasinet (men det är osäkert om jag publicerar någon där, främst på grund av att jag hatar att räkna rader och typrum), trots att han fått en för publicering i FaNytt. John-Henri Holmberg anser att jag måste skriva om kongressen i Fanac. Och ingen av dem har en tanke på att jag samtidigt skriver min reseskildring från USA, som bland annat innefattar en mycket detaljerad och noggrann kongressrapport...

De är tarvliga och hänsynslösa. Speciellt Kaj Harju, den hittills sista i raden som kräver att jag ska skriva en rapport och som började prata om Gene Wolfe's senaste när jag påpekade att jag redan hade tre beställningar och min egen version att skriva.

Jag publicerar olika versioner av rapporten i Fanac, Jules Verne-Magasinet (om det blir någon där), FaNytt, The Faan och The Pint Of No Return (som är namnet på den ovan nämnda reseskildringen), annat vore osportsligt; de stackare som får tag på alla fem rapporterna och är dumma nog att läsa dem blir nog uttråkade som det är. Vill man förvissa sig om en komplett samling av Anders Bellis' Rapporter Från Denvention II bör man ganska omedelbart beställa The Pint Of No Return, som beräknas bli på sjuttio sidor eller mer och skrivs på engelska, varför det är klokt att lära sig det språket först. Den här reseskildringen är inte färdig ännu, men vill man vara säker på att få den bör man med sin förfrågan bifoga ett brev med kommentarer till The Faan och kanske någon tia eller så. Vill man kan man sätta in tian på postgirokonto 450 66 40-4.

Den som inte vill göra det får nöja sig med det lilla jag avslöjar om kongressen här och i andra fanzines. Men först något om världskongresser i allmänhet.

En världskongress är alltid ett magnifikt, fascinerande, märkligt och ofta bisarrt arrangemang. För det mesta hålls världskongresserna i USA, men vid några tillfällen har de hållits på andra håll; tre gånger i England (1957, 1965 och 1979), en gång i Tyskland (1970) och en gång i Australien (1975). Världskongress är det en gång om året, och var man ska hålla den bestäms genom omröstningar två år i förväg. Man röstar då på så kallade bid; en kongresskommitté som vill göra en världskongress offentliggör sin önskan genom en kampanj och har därmed lagt in ett bid. Herman, en kongresskommitté i Lund, lade in ett sådant bid för kongressen 1983; det förlorade på omröstningen i Denver i år med skrattretande siffror, inte minst på grund av att kampanjen sköttes så förskräckligt illa att de flesta amerikaner, engelsmän och australier trodde bidet var ett skämt. För den intresserade vann Baltimore med 916 röster, Australien fick 523 och Skandinavien 188; följaktligen hålls 1983 års världskongress i Baltimore, USA. Det är första gången som något seriöst icke-amerikanskt bid, Australiens, förlorat. Enligt den kände kanadensiske fanen och fanzineutgivaren Mike Glicksohn är det något olyckligt, eftersom amerikansk fandom, som är i förkrossande majoritet, nu har ett exempel att gå efter och han tror att det blir mycket svårt för bid utanför USA att vinna framleds. Man bör notera att London vill göra kongressen 1984 och att Australien lagt in ett nytt bid, den här gången för 1985.

Innan dess är det förstas 1982 och kongress i Chicago; skriv till Chicon IV, P.O. Box A3120, Chicago, IL 60690, USA och be om informationer.

Och så äntligen några rader om årets avhållna världskongress, Denvention II.

Denvention II var inte lika väl arrangerad som SeaCon '79 i Brighton, den enda världskongress jag tidigare varit på, men för min del på många sätt högst avsevärt mycket trevligare. Eftersom jag inte är så här oerhört fascinerad av programmet på en science fiction-kongress, utan bevistar den snarare för att träffa och umgås med fans och författare, blev Denvention II för min del osedvanligt lyckad; de lögnen om amerikanska kongresser John-Henri Holmberg sprider i den svenska fanzinepressen visade sig genomskinligare än Bob Tuckers glasartade ögon på room-partyt i rum 1568 på lördagkvällen.

För mig bestod de här fem dagarna, 3 till 7 september, i stort av ett hyfsat antal mycket bra programpunkter (man går alltid på några stycken, trots allt) — till exempel fem paneler om fandoms historia (en för varje decennium vår arma fandom existerat), Clifford D. Simak's hedersgästtal, Hugo-utdelningarna, maskeraden (som på amerikanska kongresser är ofattbart pampig; hundratals dräkter, den ena mer magnifik än den andra, presenteras i en stor maskeradtävling), panelen

Everything You Like Is Bad (som snabbt ändrade åsikt när publiken gillade panelen) och en fannisk film gjord under Denvention I (1941), där man bland annat kunde beskåda en välskapt och, till de manliga deltagarnas ohöjda förtjusning, mycket naken femme-fan...

De bestod också av otaliga room-parties, det vill säga partyn i någons hotellrum eller svit där man kan träffa alla upptänkliga personer (från den obskyraste neofan till Bob Tucker och Gary Farber och Clifford Simak) och där öhl och sprit skänks ut helt gratis, av fanzineauktioner, av horder av trevliga fans, av söta femme-fans, av filmer, av en jättelik sal med hundratals försäljningsbord där man kunde köpa allt från sf-pockets till Star Wars-dräkter och beanies, av en gigantisk konstutställning, av... Tja, ska jag räkna upp allt blir den här redaktionsspalten outhärdligt lång.

Denvention II var en mycket positiv upplevelse; stämningen var vänskapligare, trevligare och mer genuint fannisk än i Brighton 1979, och det hölls betydligt fler room-parties (omkring femtiotalet varje natt enbart i kongresshotellet) med avsevärt mycket mer tryck i...

Mer är kanske onödigt att säga, men jag är för viljesvag för att kunna motstå att tråka ut mina läsare med min favoritanekdöt, som hittills stått att läsa i FaNytt och som med relativt stor säkerhet kommer att stå att läsa i åtminstone Fanac också. Och, naturligtvis, i The Pint Of No Return.

Jag tänker inte berätta om hur jag blev uppbjuden till Clifford D. Simak's svit för att intervjua honom, och inte heller hur kongressens andra hedersgäst, Catherine L. Moore, så när spillde sherry över mina fanzines i en hiss, eller att Rusty Hevelin, som agerade fannisk hedersgäst, höll ett room-party där... tja, det kan göra detsamma. Istället ska jag berätta om kvällen då Rusty Hevelins son, Bob Tucker, såg till att jag kom in på Hugo-förlorarnas stängda room-party som hans far, Rusty Hevelin, ansvarade för. (Vilka som blev Hugo-vinnare bryr jag mig inte om att avslöja, eftersom jag då effektivt skulle sabotera Roger Sjölanders självförtroende genom att här inkludera den huvudsakliga nyheten i hans nyhetsspalt Guldregn i id est; jag nöjer mig med att tala om att jag förmodligen blev gladare än Simak själv över att "Grotto Of The Dancing Deer" valdes till föregående års bästa novell!)

Och på det här room-partyt lyckades jag dessutom med konststycket att vara lustigare än självaste Bob Tucker i ett kort replikskifte, genom att... men det vore att gå händelserna i förväg.

På sextonde våningen träffade jag och Roger Sjölander på en femme-fan som låg på golvet utanför en hiss och läste Ellison Wonderland. Jag hade redan innan kongressen började beslutat mig för att inte låta mig förvånas av alla de konstiga fans jag med säkerhet skulle stöta på; följaktligen höjde jag inte ens på ögonbrynen när Marc Glasser kom skuttande på alla fyra och kvittrade som en fågel, suckade bara uppgivet när två Darth Vaders hjulade genom lobbyn och fnyste åt fanen som jonglerade med öhlburkarna innan han drack ur dem... Men jag höll på att ramla baklänges av pur förvåning när jag fick se någon ligga på golvet och läsa Ellison Wonderland när room-parties, filksong-sjungande och Bob Tucker pågick runt omkring henne!

Jag frågade förvånat varför hon inte deltog i festligheterna istället för att läsa science fiction (!), och hon svarade att hon hette Heather och att Harlan Ellison är Ghud. Roger och jag placerade oss bredvid henne på golvet och förklarade varför hon hade fel i åtminstone det senare uttalandet.

Plötsligt öppnades en av hissdörrarna (de var automatiska). Där innanför stod Bob Tucker, uppenbarligen på väg till något party, och några av hans vänner. Eftersom Bob Tucker är en av de trevligaste fans som finns och eftersom han varit aktiv i fandom i femtio år (notera att jag här inte pratar om hans till utseendet nästan identiske dubbelgångare, författaren Wilson Tucker) och eftersom de partyn han väljer alltid är de bästa, skrek jag högt:

ATOM

- THERE'S BOB TUCKER!!!
- There's a party going on out there! svarade han.
- Join us! uppmanade jag.
- I can't! hann han säga innan hissörrarna åter stängdes.

De läsare som inbillar sig att jag nu återgivit den utlovade lustiga replikväxlingen bör nog sluta läsa här, eftersom replikväxlingen ovan inte är det minsta lustig. Tycker du att den är det är risken stor att du missuppfattat något och att du inte kommer att förstå poängen med det kommande replikskiftet, och då är det bättre att läsa bokrecensionerna i id est istället.

Jag bestämde att vi skulle följa efter Bob Tucker. Snabbt rafsade vi ihop Heathers saker, gjorde oss av med Roger Sjölander och åkte ned till lobbyn, eftersom hon (Roger) hävdade att Bob varit på väg nedåt. Det hade han naturligtvis inte, och jag gissade på Hugo-förlorarnas room-party på tjugoförsta våningen.

Nästa hiss dit upp gick bara någon timme senare, och vi tog den. Utanför dörren (jag visste vilken det var eftersom jag genom att presentera mig som Stu Schiffman kommit in tidigare på kvällen; Stu fick något glasartat i blicken när Rusty Hevelin undrade hur många Stus det fanns och kastade ut honom) tvekade jag en stund, men knackade sedan på. Rusty stack ut huvudet. Jag frågade efter Bob Tucker, men han var inte där, givetvis. Och inte fick vi komma in heller, trots att ingen av oss fått någon Hugo och därför inte kunde vara Hugo-vinnare, i alla fall.

Heather och jag tog oss tillbaka till hissarna och ställde oss att vänta på en nedåtgående. Den kom. Ur den klev Bob Tucker. Han hade sin stora badge på bröstet, en badge som i röda, självlysande bokstäver proklamerade "Oversexed!".

Vi frågade Bob om han inte kunde ordna in oss på partyt och han såg förtjust ut, speciellt när han tittade på Heathers tröja, strax ovanför magen.

Bob lade upp en stridsplan. Det fanns två dörrar mellan oss och partyt, men den yttre var olåst. Vi skulle passera den, Bob skulle knacka på den inre dörren och ropa "This is Bob here!" och när dörren öppnades skulle vi (jag, Heather och Bobs sju flickvänner) rusa in och slå igen den efter oss så fort vi kunde.

Planen gick i lås och det gjorde dörren också, framför Bob som inte hann in. Men de släppte in honom ändå, när de öppnade för att fösa ut oss. Rusty sköt på av alla krafter för att få ut oss, men han är gammal och svag och Bob, som ju är hans unge, starke son (han skaffade inte kryckor förrän i slutet av 1918), stod i vägen.

Vi var inne, och fick stanna.

Nu är vi snart framme vid fanekdotens klimax, men innan dess är det dags för mig och Heather att stå och prata med diverse fans i kanske en timme. Sedan bestämde hon att vi skulle gå, men inte utan att först tacka Bob Tucker, hävdade jag.

Han satt i ett hörn, omsvärmad av tiotalet nya flickvänner, och vi gick fram för att tacka honom. När han kramat om Heather ordentligt sa han högt till henne, samtidigt som han pekade på mig:

- Watch that character, he is independable!

De församlade skrattade högt. Och länge. När skrattsalvorna lagt sig fylldes rummet av en nästan påtaglig spänd förväntan; jag gjorde en konstpaus, övertygade mig om att alla lyssnade spánt, tittade på Heather, pekade på Bob och fällde min mördande replik:

- Watch that character, he is independable!

Till och med Bob skrattade högt. Och länge. Han replikerade inte, han var slagen.

För mig var detta det yttersta i ego boo. Att vara lustigare än och mer dräpande än Bob Tucker, med exakt hans egna ord!

--- Anders Bellis

 "Give me a Bob, and I'll show you what independable means!"

Ahrvid Engholm, kommentar till Tucker-anekdoten.

ZINEFUL DREAMS...

Av Anders Bellis

OM INTE FÖR annat så för att jag nog var korkad nog att lova det i förra numret måste jag här presentera ett antal fanzinerecensioner och rekommendera bra fanzines. Eftersom framförallt det sistnämnda är nästan ogörligt så länge man begränsar sig till svensk fandom, är det inte med någon större entusiasm jag tar mig uppgiften an. Den sorgliga sanningen är nämligen den att den svenska fanzinemarknaden av idag är bottenlöst oentusiasmerande och kvalitetsfri; säkert 95% (eller mer) av de svenska fanzinen kan med rätt gott samvete sägas vara värdelöst skräp, och det är för mycket till och med för Ted Sturgeon.

Förklaringen är naturligtvis inte svår att finna. Att nästan alla svenska fanzines av idag är av undermålig kvalitet beror nästan uteslutande på att svenska faneds (fanzineredaktörer) är okunniga, provinsiella och ignoranta; de är 1) helt okunniga om och ointresserade av alla former av fannisk historia och därmed vad som föregått dem och 2) saknar fullständigt intresse av att upprätthålla någon form av kontakt med utländsk fandom; de begränsar sina aktiviteter till här och nu.

Och i detta ligger den direkta orsaken till att SveriFandom idag knappt förmår uppvisa ett enda fanzine värt namnet. Problemet är att dagens svenska faneds tror att de gör bra och läsvärda fanzines; de har aldrig konfronterats med andra fanzines än sådana av den typ de själva tillverkar, och har man aldrig läst fanzines som är bättre än Tidlösa, Tidskrift För Homo Stellaris eller Lidande är det naturligtvis svårt att göra bättre, eftersom man saknar förebilder att lära av. Har man då dessutom lyckats inbilla sig och andra att Tidlösa och Boxed är bra fanzines, blir problemet än svårare; något som redan är bra behöver inte förändras. Därför är nästan alla svenska fanzines skräp.

De välredigerade, snygga och kvalitativa fanzines som skulle kunna fungera som förebilder, som skulle kunna få svenska fanzineredaktörer att börja fundera över hur ett bra fanzine kan vara och se ut, finns på två håll; dels i SveriFandoms förflutna (gamla Science Fiction-Forum, Mentat, DNQ, Ogre och åtskilliga andra) och, framförallt, i utlandet (USA, England, Australien) idag, där kvalitetskraven är mycket höga och ambitionerna stora; Telos, Pong, Twll-Ddu, Boonfark, Q36, DNQ och otaliga andra är alla utmärkta fanzines. Men vare sig SveriFandoms förflutna eller dagens utländska fandom intresserar de svenska fanzineredaktörerna det allra minsta.

Så länge samma ointresse behärskar SveriFandom, så länge kommer denna inavel att fortsätta och så länge kommer de svenska fanzinen att vara kvalitetsbefriade och oinspirerade - i svensk fandom idag får man positiva kommentarer även om det man gör är illa redigerat och iliterat, och så länge krav på kvalitet saknas och undermåliga produkter höjs till skyarna ser ingen någon anledning att anstränga sig för att göra ett riktigt bra fanzine. Idag behöver man varken redigera eller skriva väl eller tänka på lay-out och tryck för att göra ett uppskattat fanzine; huvudsaken är att det kommer ut, hur det ser ut och vad det innehåller är av underordnad betydelse.

Ur en synvinkel är det frestande att rekommendera ett antal på måfå utvalda, aktuella svenska fanzines; jag har en känsla av att SFSF:s medlemmar, framför allt de som aldrig tidigare sett ett fanzine, skulle kunna vara till viss hjälp vad den bristande fanzinekritiken och det bristande kvalitetskravet beträffar. De som inte är involverade i fanzinefandom skulle förhoppningsvis omedelbart se att och varför de fanzines de fick är skräp och kunna säga något om hur de kunde förbättras. Någon som fått för sig att bra fanzines är och ser ut som Tidlösa och Lalokiten kan det naturligtvis inte.

Å andra sidan skulle någon som inte är bekant med fanzinefandom inte heller veta något om inom vilka ramar man kan bedöma ett fanzine eller vilka krav man rimligen kan ställa på det (i Sverige inga alls), så jag avstår. Dessutom vore det dålig PR för fanzinefandom att visa upp dess sämsta sidor (nästan den enda

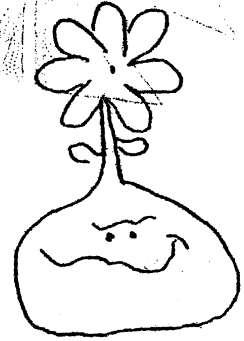
typ av sidor som produceras i Sverige...).

Jag väntar istället med stor iver på någon riktigt kritisk fanzinerecensent som slaktar nio tiondelar av dagens svenska faneds och låter blodet flyta över Sverifandom. Bokstavligt talat.

Under tiden säger jag några ord om tre omsorgsfullt utvalda fanzines:

DER LEUCHTTURM

(Erik Andersson, Gräskärrsvägen 3412, 441 60 Alingsås)

der Leuchtturm har på senare år, delvis av oförklarliga skäl, blivit urtypen för ett bra fanzine i Sverige. Vid en jämförelse med den övriga fanzinefloran förtjänar det utan tvekan epitetet; Leuchtturm är både välredigerat och snyggt, och Erik Andersson har insett att man inte utan att arbeta med det kan få sitt fanzine bra.

Leuchtturm är ett genzine, det vill säga ett fanzine med innehåll av skiftande karaktär. I ett ordinarie nummer finner man noveller, följetänger, kortromaner, kåserier, artiklar, spalter, brev och en hel del annat material. Med undantag för att det skönlitterära materialet ofta tillåts dominera i alltför hög utsträckning och ofta verkar vara den enda typ av material Erik inte alls redigerar (några av de noveller och framförallt följetänger som presenterats har varit bottenlöst dåliga och illa skrivna, och borde ha refuserats), är der Leuchtturm faktiskt riktigt bra. Det är varierande, ofta underhållande och de flesta borde, på grund av fanzinets allmängiltiga (men också stundtals urvattnade; någon redaktionell policy är svår att spåra) karaktär kunna finna åtminstone något av intresse i varje nummer.

Framförallt det i skrivande stund senast utkomna, nummer 7, rekommenderas, och då främst på grund av en genial parodi på Börje Cronas novellsamling "Något Gott I 2080".

FANYTT

(Ahrvid Engholm, Maskinistgatan 9öb, 117 47 Stockholm; 20:-/10 nr. till postgiro-nummer 436 32 00-9)

FaNytt är ett nyhetsfanzine, med tonvikten lagd på fanniska nyheter (med det menas att man här kan få veta allt om nya fanzines, kommande kongresser, föreningsaktiviteter och vad fans har för sig i största allmänhet, men rätt litet om vilka böcker som utkommit på sistone eller vad som händer på filmduken för stunden - det handlar kort sagt om fandom, inte om science fiction). Det är också det numera nedlagda Vheckans Ävfentyr's ersättare, som jag och Ahrvid Engholm gjorde tillsammans.

FaNytt är i jämförelse med föregångaren Vheckans Ävfentyr både bättre och sämre, helt beroende på hur man ser saken. Det är mer stringent uppställt, men också störlare. Det är hårdare redigerat, men också mindre kontroversiellt (den typ av rasande debatter och heta fejder som karaktäriserade Vheckans Ävfentyr och som kanske var den främsta orsaken till fanzinets framgång, saknas här helt). FaNytt är också i högre utsträckning än Vheckans Ävfentyr ett rapporterande nyhetsfanzine; medan Vheckans Ävfentyr i främsta rummet var kommenterande, nöjer sig FaNytt med att rada nyheter sida upp och sida ned och oftast inte kommentera med mer än ett par ord (eller inte alls). Kommentarer till de viktigaste nyheterna återfinns istället i en i varje nummer återkommande ledare, men de kommentarerna blir a) ofullständiga eftersom de tar upp bara någon enstaka händelse och b) tradiga eftersom ledaren påfallande ofta består av ursäkter för att numret i vanlig ordning är några veckor försenat.

Helt beroende på vilken typ av nyhetsfanzine man föredrar är FaNytt antingen bättre eller sämre än sin föregångare. Utan att vilja verka vara stöppig (jag ut-

gjorde ju faktiskt halva redaktionen för Vheckans Ävfentyr) skulle jag vilja säga att det i mitt tycke nog är sämre, främst på grund av en orsak; det är inte lika roande att läsa som de flesta hävdade att Vheckans Ävfentyr var. Jag kan föreställa mig att det är sant (men inte kategoriskt avgöra det; jag kan inte själv bedöma hur pass roande Vheckans Ävfentyr var), eftersom FaNytt till stor del består av oändliga, tradiga listor över ting som jag inte kan föreställa mig att någon levande fan orkar igenom. Främst bland dessa är de tjugatiga nyheter som publiceras under rubriken Klubbslagen i varje nummer och som handlar om vad som hänt i föreningarna sedan sist, men också de numera ganska urvattnade och trista (på grund av att de i torra ordalag rapporterar och i försvinnande liten utsträckning kommenterar) fanzineanmälningsspalterna och Befantas Befanta (tidigare Filk i Farten) nyheterna.

Jag tror att mina åsikter delas åtminstone delvis av FaNyttts läsare, eftersom man sällan ser annat än blaséartade recensioner av FaNytt (om några alls) som i princip bara konstaterar att ett nytt nummer utkommit och att det innehåller nyheter och eftersom det, till skillnad från Vheckans Ävfentyr som förärades 16 parodier, inte alls parodieras. Det uppmärksammas helt enkelt inte i samma utsträckning, trots att det enligt uppgift från Ahrvid Engholm har avsevärt fler prenumeranter.

Men FaNytt är trots allt det enda fanniska nyhetsfanzine vi har för tillfället, och som sådant är det värt att rekommendera. Men det kunde vara mer roande och fartfyllt. Det är litet för stringent och stelt (alla glada fanniska skvaller-nyheter som livade upp Vheckans Ävfentyr utgår numera nästan alltid) och stundtals tar det sig självt på alltför stort allvar.

Men om den Olof Möller-intervju som gamla Vheckans Ävfentyr gjorde publiceras någon gång borde fanzinet bli åtskilligt intressantare.

OMIKRON

(Mika Henry Tenhovaara, Gröndalsvägen 30, 151 65 Södertälje)

Omikron är ett i alla hänseenden mycket säreget fanzine. Inte minst för att det mig veterligen är det första fanzinet i fandoms historia, och då menar jag världsfandoms, som lyckats nå och bibehålla en hög kvalitetsnivå trots att det innehåller enbart noveller och, stundtals, dikter.

Anledningen är uppenbar; Mika Tenhovaara skriver allt material själv, och han är en lysande novellist - hans berättelser är fascinerande, bisarra och stundtals mycket vackra. Snarare än regelrätta, handlingsåtergivande noveller är de stämningssladdade drömmar - mest rekommendabla är novellerna om hans återkommande centralgestalt Charlotte Dorotea Liedmann, men också de övriga förmår alltid fascinera (eller skrämna; den psykologiskt raffinerade Korparnas Jakt är nästan sjukligt otäck - ibland undrar man om Mika Tenhovaara inte är galen...).

För det mesta är novellerna välskrivna, mycket vackra och kanske framförallt ovanliga. Tenhovaara är mycket egen, och det är svårt att egentligen finna några influenser i det han skriver.

Noteras bör också att få av hans noveller är science fiction, men att de flesta med gott samvete kan sägas vara fantasy. Och mycket särpräglad sådan.

Ett av de få fanzines jag oreserverat rekommenderar.

Fler fanzines tar jag inte upp. Den som är intresserad behöver bara beställa FaNytt, där alla fanzines som utkommit sedan senaste numret (normalt utkommer FaNytt med fyra till fem veckors mellanrum, så det hinner bli en del) omsorgsfullt listas tillsammans med utgivarens namn och adress och informationer om hur man bär sig åt om man till äventyrs skulle vilja ha något fanzine.

Jag är tacksam om de av SFSF:s medlemmar som får för sig att utge fanzines sänder ett exemplar av sina kreaturer till mig. Det medför inte bara att mina fanzines sänds i utbyte ("mina fanzines" är för tillfället främst det engelskspråkiga, fanniskt inriktade Fandhome och det svenskspråkiga, fanniskt inriktade Blog), utan också att man löper stor chans att slaktas i den här spalten.

Min adress är Vanadisvägen 13, 113 46 Stockholm och jag heter

-- Anders Bellis

